

[Hartvig Frisch.]

Naar det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen paa den her i Salen nu ofte fremførte kyniske Maade vil sammenblende en gammel revolutionær Ideologi for Masserne med en Magtopportunisme i en given øjeblikkelig Situation, ja, saa kan det ærede Medlem maaske forvirre troende Sjæle, men for os, der kender det ærede Medlem fra 7 Aars Debatter i denne Sal, og som har oplevet de mest hysteriske Kampraab om nordisk Forsvarsforbund fra samme Medlem, for os er det ikke et politisk Artistnummer, nej, det er en rent menneskelig Afsløring, der her foreligger. Derfor maatte jeg i en kort Bemærkning, den første, jeg fik Anledning til efter „Arbejderbladet“s Overfald paa Finland, med saa skarpe Ord stemple denne Kynisme med Kainsmærket.

Jeg havde ment at kunne udtale denne Fordømmelse ikke som Partiformand, ikke som Socialdemokrat, men som et Udtryk for, hvad vi alle følte i de Dage, da et nordisk Broderland paakaldte Nordens Samfølelse. Derfor var det mig en Overraskelse 2 Dage efter i Venstres Presse at læse en Artikel af det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen med Overskriften „Broderstrid“. Der findes følgende smukke Udlægning af mine Motiver, som jeg beder om Tilladelse til at citere — det er i „Frederiksborg Amts Avis“, jeg har set det —:

„Den kommende Vinter vil bringe mange Vanskeligheder, Arbejdsløshed, Prisstigninger m. v. Derved vil Jordbunden blive beredt for en rask Agitation fra kommunistisk Side. Alt dette frygter Socialisterne. Derfor det skarpe Sammenstød, hvor Øjnene lynede, og Stemmerne bævede, mens Ordene flød fra frøpinte Sind.“

Er denne Betragtning, smaalig og snu, som den er, virkelig karakteristisk for, hvad Venstre i de Dage har følt over for Kommunisternes raa Nedrakning af Finland? Ja, jeg spørger. Eller er det blot et lille personligt, hadefuldt Naalestik til mig? Det sidste kan jeg bære. Heldigvis har senere Artikler i Venstres Presse kunnet tyde paa, at Kommunisterne ellers der vurderes efter Fortjeneste.

Medens jeg er ved at gøre rent i Huset, maa jeg vel ogsaa helst henvende et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Hartel for et personligt Angreb, som han rettede mod mig. Udgangspunktet for det ærede Medlem var et Ord af det ærede Medlem Hr. Jens Møller, som havde udtalt, at det var modbydeligt at høre mig tale om Neutrali-

tet. Nu har jeg aldrig hørt, at Neutralitet skal have tilbagevirkende Kraft, og jeg kunde derfor over for det ærede Medlem i en kort Bemærkning pege paa Udtalelser fra hans Kreds i Nazismens Kampaar og spørge, om det var Øjeblikket nu til at yppe disse Kampe. Jeg havde ikke haft nogen Anledning til at vende tilbage hertil, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Hartel havde fundet det passende at tage den Pil op, der her var afskudt af Repræsentanten for det tyske Mindretal. Det ærede Medlem Hr. Hartel var som altid smilende og omsorgsfuld, men hvorfor ikke sige det rent ud: han vilde være Angiver mod en Landsmand i et frit Land, men pakkede det fint og klassisk ind i den gamle Anekdote om Cæsars Hustru! Anekdoten har den Skavank, at efter dens Moral kan enhver Angiver og Sykofant gøre det forbi for en hvilken som helst af Cæsars ulykkelige Hustruer. Der skal jo kun udsaaes Mistanke, det er nok efter Anekdotens Moral. Nu har Angiveren aldrig i det private Liv — heller ikke i Oldtiden — indtaget en Hædersstilling. Men hvad vilde man dengang sige om ham i det offentlige Liv, naar han gik Philip af Macedoniens Ærinde mod en atheniensisk Borger? Jeg ved ikke, hvem det ærede Medlems Insinuation om mig var rettet til: til Regeringen, til mine Gruffefæller eller til mig. Jeg ved kun, at jeg har intet at blues for, hverken i mine Taler eller i mine Skrifter, og saa længe jeg har mine Gruffefællers Tillid, gør jeg min politiske Gerning her, i mit Lands og mit Partis Tjeneste. Men har det ærede Medlem tænkt paa ved sit Angiveri, hvilke Vilkaar der ad den Vej kan skabes for dansk offentlig Virksomhed? Hvad vil blive det næste, hvis denne Insinuation blev efterfulgt? Maaske erkender det ærede Medlem dette og ønsker heller ikke Insinuationen efterfulgt, men hvorfor søgte han saa det giftige Vaaben, der rammer hele vort offentlige Liv mere end den enkelte Person?

Jeg har nu svaret de fleste af dem, der personlig har henvendt Ordet til mig. Jeg skal saa slutte med en Opfordring til Regeringen om at fortsætte ad den Vej, der hidtil har ført os gennem Vanskelighederne. Ingen ved, hvad Fremtiden, selv den allernærmeste, kan bringe, og Dag for Dag taarner Vanskelighederne sig op, selv de bedste og rigtigste Foranstaltninger vil blive kritiseret, og stadig rejser sig nye Bølger, vi skal over; men den Samfundsfølelse, der kom til Orde i Arbejdsoverenskomsten, hvormed der nylig har været stemt, og den Samfundsfølelse, Husmændenes Af-